

T(R)ÒPICS

La (in)felicitat

MARCEL·LÍ BORRELL
COL·LABORADOR PERIODÍSTIC

Ser feliç està de moda. És un viatge a la plenitud personal sovint torpedinat pels agents socials. És a dir, que si l'infern són els altres, que avisava Jean-Paul Sartre, el cel de la felicitat també rau en el proïsme: caldrà evitar-lo. O enamorar-lo. Per tant, la nostra felicitat depèn de la qualitat de les nostres relacions amb els altres.. I si no ho veieu clar, els prestatges de les llibreries estan farcits de volums que prometen *l'oro i el moro* per a viatjar al País de Mai Més,

on Peter Pan capitaneja un Tripartit de Pirates i Indis. L'altre diumenge aterrava al Teatre L'Amistat, de Mollerussa. Feien *La felicitat*, espectacle escrit i dirigit per l'emergent crack argentí Javier Daulte. Que un teatre dit L'Amistat programi la Felicitat no és per desaprofitar-ho. Fila 6, seient 10, allí estava un servidor previ pagament dels 18 euros de l'ala. La sala tot just si arribava a estar mig plena (o mig buida). El dèficit econòmic l'assumeix l'Ajuntament. És per tant, un servei públic deficitari com la recollida d'escombraries. Res a dir. *La felicitat* corria a càrrec de la Companyia Romea (Focus) amb Clara Segura (irònics nom

i cognom) com actriu protagonista d'una representació sobre una idea tan confusa i inestable com la Felicitat. En obrir-se el teló, damunt una pantalla es projecten els crèdits amb el títol de l'espectacle i noms dels intèrprets. Per un moment (i per deformació de cronista cinematogràfic), vaig pensar que m'havia equivocat de dia! Però no. S'acaba la projecció i, a les fosques, algú que crida i crida. Ho sabrem després: és en Roger, el nuvi segrestat per la Rosa. A partir d'aquí els llums donen pas a una vulgar escenografia anys 50, i la família Monster que s'apodera del tresillo. Mentrestant, el respectable posa màscara de convidat de pedra. No

sap si riure o plorar. Així les coses, la Rosa que etziba una rèplica filoconvergent: "Quan una cosa s'aconsegueix sense esforç dura menys que un pastís a la porta d'una escola. Quan t'enfrontes a un repte titànic aquest t'assegura l'eternitat". L'espectacle comença a transformar-se, en metamorfosi d'absurd, per desconcert d'un públic amb cara de prunes agres. Mitja part. Abans d'anar al WC, algú fa crítica: "O continuo dormint o me'n vaig a casa". I havent desertat uns quants espectadors, la funció continua, i s'acaba amb més pena que glòria. Un fracàs? Si més no, una infelicitat. Si és cert que el teatre és un viatge a l'inconscient i a moltes finestres interiors, *La felicitat* va estar un viatge frustrant. Teatre de simulació marxista. De germans Marx amb dosis letals de vulgaritat escènica i, el que és pitjor, de pedanteria pseudofilosòfica.

La Pluie 10-12-06